

II.

Geluk ik heb uw naam bewaard,
Uw teeken werd in mij gedreven
Zoo diep, dat heel 't omringend leven
Van zijn geheimnis schijnt bezwaard.

Wie eens uw boodschap heeft verstaan,
Hij moge zich in leed verdiepen:
De stemmen, die zijn aandrift riepen,
Kunnen in weedom niet vergaan.

Al wat op aard tot volheid rijpt,
Staat even van uw licht beschenen,
Als in uw heerlijkheid verdwenen,
Voor de vergank'lijkheid het grijpt.

Geluk, o glans, o duiz'lend woord!
In welke ijlt en kunt gij voeren,
Als gij tot onvermoed ontroeren
In bloem of vrucht of mensch bekoort!

Want gij, onvatbare, doordringt
Het wereldsch spel en zijn getijden,
En in den nacht van 't donkerst lijden
Is nog een hoop, die van u zingt.

Want smart is als een eenzaam bed,
Dat afsluit van het aardsch gewemel,
Maar tot geluk is aan den hemel
Der sterren eindloosheid gezet.
